

[Hanne Reintoft.]

gelse. Det er en simpel skattelempelse, som man har krav på, fordi ens skatteevne er mindre, når man er forsørger.

Dette vil igen koste os en ny regning. Mere børneforsorg, flere sociale udgifter på det offentlige budget, og familiernes belastning vil give os de triste symptomer, vi kender så godt: misbrug af medicin og alkohol og følgende indlæggelser på statshospital.

Finansloven indeholder ingen forbedring for vores pensionister, der siden 1971 har set pensionens realværdi udhulet med 15 pct. Man havde så travlt med disse pensionister i sin „nære samfunds“-debat, da vi havde valgkamp. Tilbage står, at finansloven mangler ethvert initiativ i retning af at forbedre pensionisternes efterhånden katastrofale situation. Derimod — og dér er kommet en regning, som socialministeren aldrig har villet vedstå — derimod har de 40 mill. kr., vi tog sidste år på finansloven, indskrænket mulighederne for at få invalidepension. Det har efterladt det ene menneske efter det andet i dette land siddende mellem to stole, fordi de hverken kan få arbejde eller pension. Det har kostet, og det må ikke gentage sig. Hvis man vil opretholde vores produktivitet, hvis man vil opretholde den gennem arbejderens krop, så ved vi, det koster flere invalidepensionister, større beløb til sygedagpenge, større beløb til ulykkesforsikring; man kan vælge den politiske linje eller ej, men man kan ikke dele problemstillingen.

Det samme gælder daginstitutionerne, hvor de høje takster nu medfører, at selv de arbejdsløse familier må tage børnene ud — børn, der måske netop i en belastet familiesituation trænger til den pædagogiske indsats, en institution øver. Det betyder også, at vi sender store kvindegrupper hjem fra arbejde. Og hvad betyder det? Det betyder, når de om nogle år skal tilbage til arbejdsmarkedet, at de ikke kan klare sig, at de ikke kan tilpasse sig. Vi har tørre tal og undersøgelser for det. Det betyder øget tilgang på vores revalideringscentre, det betyder øgede krav om førtidspension, altså igen nye regninger.

Regeringen har sænket hele befolkningens sundhedsmæssige niveau. Lægetilsynet er taget fra børneinstitutionerne. Byrdefordelingsreformen har betydet, at amtskommunerne har skåret drastisk ned på sygehus-

budgetterne, og i nogle amtsråd sidder man jo decideret og indrømmer, at f. eks. en 12 pct. nedskæring på et sygehusbudget betyder, at det går ud over behandlingen af de syge. Bygge- og anlægsstop og restriktionerne over for kommunerne har i det forløbne år hindret den nødvendige udbygning af hele området. Og nu rammer man igen åndssvageforsorgen med en millionnedskæring. Dette er et af de klareste kendetegn, det er en målestok for en regerings kulturelle og menneskelige niveau, fordi det er de svageste i vort samfund, man lader det gå ud over.

Vi lever i en tid, hvor vi stadig har erfaringerne fra tredivernes krise. Vi kender de dybe menneskelige tragedier, den førte med sig, vi kender den forringelse af sundhedsforhold, boligforhold og mange andre ting. Vi har erfaringer fra ungdomsarbejdsløsheden i halvtredserne, og med socialministeriets daværende undersøgelser om de langvarigt lediges problemer og med friske forskningsresultater fra forskningsinstituttet turde det ikke være mulig og gennemførlig politik i dag.

Jeg ved, at der er en enkelt i partiet venstre, der har haft en åbenbaring med, at når man f. eks. forringer børnetilskudsordninger, så får man et større institutionspres. Det kunne dog være, at disse tanker kunne sive ind også hos regeringen, så man begyndte at nyvurdere den socialpolitik, man fører for øjeblikket. Det er nemlig nødvendigt i en krisesituation at begynde en profylaktisk, konstruktiv socialpolitik, der sigter på at afbøde krisens følger i stedet for at uddybe den. Hvis ikke man gør det, så kommer regeringen Hartling til at gå over i historien som en regering, der ikke alene påførte befolkningen dybe menneskelige skader, men også satte firsernes samfund i nye store udgifter på det sociale område, skabt af halvfjerdsernes økonomiske, politiske og menneskelige krise.

Lars Emil Johansen (SF):

Det er på en måde en ganske vanskelig situation at stå her på det danske folketings talerstol for som det grønlandske folks repræsentant at gøre rede for og anvise løsningsforslag på de problemer, som det grønlandske samfund har i den aktuelle situation. Det er vanskeligt, fordi man jo er klar